

A pénzügyi bizottság egymillió korona jegyzését javasolja a hatodik magyar hadikölcsönre.

— Ujabb másfélmillió hitel a közéletmezési hivatalnak. —

(Saját tudósítónktól.) A pénzügyi bizottság hétfőn délután négy órakor ülést tartott, amelyen dr. Somogyi Szilveszter polgármester elnökölt. Balogh Károly tanácsos bemutatta az életmezési hivatal bejelentését arról, hogy a másfél millió korona közéletmezési hitel, melyet a közgyűlés a múlt év végén bocsájtott rendelkezésre, teljesen kimerült. Ujabb legalább ennyire van szükség, miután a városnak árukba a következő tőkéi vannak befektetve: Zsir és szalonnába 700.000 korona, fába 700.000 korona, cukorba kétszáz ezer korona, apróságokba 300.000 korona, ami összesen egy millió kilencszáz ezer korona. Ezenkívül hétfőn 147 darab sertés érkezett, melyet átmenetileg szintén fizetni kell. Ha tőke nem áll rendelkezésre, az életmezési üzem csak dőcögve mehet. Miután a kereskedelmi bank és a Szeged-Csongrádi takarékpénztár rendelkezésre bocsájtják az összeget, egy millió ötszáz ezer korona újabb hitelt véleményezzen a pénzügyi bizottság. A bizottság így határozott.

Ezután a szobroknak kerítéssel való elátásáról tanácskoztak. A tanács arra kérte a pénzügyi bizottságot, hogy jelöljön ki fedezetet a Tisza Lajos-, Vásárhelyi-szobor és a Rapaics-émlék kerítéssel való ellátásához, amire 10.000 korona szükséges. A pénzügyi bizottság ezt nem tartja sürgősnek és úgy véli, hogy most van előbbre való dolog is.

A Partifürdő részvénytársaság ladikon átkelő fürdővendégei három éven át átkelési mentességet élveztek. A pénzügyi bizottság ezt a kedvezményt most egy évre javasolja meghosszabbítani.

Strasser Emil és társa bankcég a nagy kölcsönre árfolyamban két százalékkal olcsóbb ajánlatot tett, mint a Szeged-Csongrádi. Minthogy a város ezt nem vette figyelembe, a cég most a belügyminiszterhez fordult, mely a cég beadványát leküldte Szegedre. A pénzügyi bizottság úgy határozott, hogy ezt az ügyet már nem veszi érdemi tárgyalás alá.

Végül a hadikölcsön ügyének tárgyalása következett. Balogh Károly tanácsos bemutatja a belügyminiszter ismert köriratát és dr. Cicatricis Lajos főispánnak a polgármesterhez intézett kérelmét, melyben a legmesszebbmenő agitációt kéri a hadikölcsön érdekében.

Dr. Somogyi Szilveszter polgármester előadja, hogy a város az előző öt hadikölcsönre tizenkét millió koronát jegyzett, a mivel messze túlhaladta az összes városok jegyzéseit. Most csak fél millió koronát javasol jegyzésre.

Dr. Becsey Károly szólt elsőnek az előterjesztéshez. Nem járul hozzá — ugymond — a polgármester előterjesztéséhez, bár indokolt az a felfogás, hogy mi mindig messze túlhaladtuk a többi városok jegyzéseit. Mindazonáltal, ha még ennél is tovább mentünk volna, ezt meg kellett tenni. Szeged Magyarország második legnagyobb és leggazdagabb városa. Mikor az ország érdeke szólít az áldozat oltárához, meg kell feszíteni minden erőt, hogy eleget tegyünk kötelességünknek. Javasolja, hogy Szeged most is oly mértékben jegyezzen, mint az előző hadikölcsönöknél. Szegednek ettől nem szabad visszariadni az ország érdekében sem. Ha az ország látja, hogy Szeged szükkeblű, ez nagy kihatással lesz és hiába jegyeztük az előző milliókat. Szegednek példát kell adni. Két millió korona jegyzését javasolja.

Wimmer Fülöp: Annak ellenére, hogy el kell fogadni dr. Becsey indokait, ellene van a két milliós jegyzésnek, mert nem hiszi, hogy Szeged város jegyzése olyan

erős példaadás lenne. Tizenkét és fél milliós jegyzés Szeged városának elég és a mostani félmilliós jegyzés sehol semmi recenzust nem fog kelteni.

Bokor Adolf: Nem tud szabadulni ama igazságok benyomásai alól, melyeket dr. Becsey terjesztett elő. Mikor arról van szó, hogy erőpróbát kell tenni, az ország igazán gazdag városának elől kell járni. Legalább egy millió koronát jegyezzen a város.

Dr. Pálffy József árvaszéki elnök: Balogh igazságügyminiszter legutóbb megengedte, hogy az összesített gyámpénztári pénzek felhasználásával jegyezzünk. Ez az engedély nem fog késni most sem. Az árvaszék az idén így 250—300.000 koronát jegyezhet. Ezt bele lehet kombinálni a város

Két hétig a háborus Németországban.

— A müncheni postán. —

Nem általánosítok. Nem is állana módomban, miután többszöri németországi tartózkodásom alatt alkalmam sem igen kínálkozott arra, hogy a német közigazgatással többszöri érintkezésbe jussak. A német hatóságokkal való érintkezésem mindössze abból állott, hogy amint valamely német városba érkeztem, jelentkeztem az uttlevelemmel a rendőrségen, mielőtt pedig egy-egy várost elhagytam, lejelentkeztem ugyanott. Egyetlen egy esetben volt alkalmam bepillantást nyerni a bajor bürokratizmusba és ebben az egy esetben legalább is ép oly nehézkesnek mutatkozott az, mint a mi sokat szidott magyar közigazgatásunk.

A postámról volt szó. Egy berlini barátom azt ajánlotta, hogy Münchenben a Rheinischer Hofban szálljak meg. Ennek megfelelően a postámat oda irányítottam. Ámde miután Frankfurtban és Nürnbergben is megfordultam, nagyon megtetszettek nekem tisztaságuk és szolid áruk révén az ugynevezett hospicok. Elhatároztam tehát, hogy Münchenben is ilyen hospicban fogunk megszállani. Nem is bántuk meg. Ámde sürgős postám a Rheinischer Hofban feküdt. Elmentem érte és a szálloda portásának az uttlevelemmel akarom a személyazonosságomat igazolni. Ekkor azonban felvilágosít a jó ember, hogy szigorú rendeletük van arra, hogy csak a náluk megszállott vendégeknek adhatják ki a postát. Hasztalan a személyazonosságomat kétségtelenül megállapító uttlevelem, a portás felvilágosítása szerint csakis külön rendőri engedéllyel szolgáltatathatja ki a postámat.

A rendőrségre siettem tehát. Itt azonban egy ur ellenmondást nem tűrő határozottsággal kijelenti, hogy kéréssem csakis másnap, a hivatalos órák alatt (8—12) intézhető el. Kárba veszett minden fáradságom, őt arra kapacitálni, hogy még aznap hozzájuthassak rendkívül sürgős és fontos postámhoz. A híres német pontosságban bizva, megjelentem tehát másnap reggel pont nyolc órakor a rendőrségen a Fremdenamton. Itt megtudom, hogy kéréssem elintézésére csakis a hivatal előjárója az illetékes, de a vorstand ur majd csak később jön. Megkínáltak helyet és vártam. Nem minden bosszankodás nélkül arra gon-

jegyzésébe és hétszáz ezer koronával mondhatja, hogy egy millió koronát jegyzett.

Obláth Lipót dr. Becsey indítványát fogadja el. Ismeri a város vagyoni helyzetét úgy, mint bárki más...

Wimmer Fülöp: Talán még jobban is.

Obláth Lipót: Mikor végső megerőltetésről van szó, Szegednek nem szabad kitérni és példával kell előljárni. Nem tagadja, lehet még egy békekölcsön is, azért azonban mégsem szabad visszariadni a jegyzéstől.

Dr. Becsey Károly arra utal, hogy mikor a város az első hadikölcsönt jegyezte, a városi vagyonleltár szerinti értéke akkor 45—50 millió volt. Ez éppen a háboru folytán 40—50 százalékkal emelkedett, tehát Szeged vagyoniilag most sokkal erősebb, mint a háboru elején volt.

A vitát szavazással döntötték el és a pénzügyi bizottság az egy milliós jegyzés mellett foglalt állást.

dolva, mennyivel szebb és tanulságosabb dolog volna várás helyett München nevezetességeit nézegetni. Végre kilenc órakor megjelenik a vorstand ur. Ugyanaz az ur, aki előtte való este arról világosított fel, hogy kéréssem csak a hivatalos idő alatt intézhető el.

Most tehát újból terjesztettem elő a kérésemet. A vorstand ur azzal biztat, hogy rögtön. Egy negyed óra múlva aztán visszajött a legbensőbb különterméből a következő felvilágosítással:

— Nagyon sajnálom, tisztelt tanár ur, de én utána néztem a rendeleteknek és azokból megállapítottam, hogy az ön kérésének a teljesítésére csakis a Generalkommando az illetékes.

Hogy ezt megtudjam, este 7 órától másnap reggeli negyedtíz óráig kellett várakoznom. Irány: a rendőrigazgatóság szomszédjában levő Generalkommando. Néhány perc alatt ott vagyok, hogy megtudjam, hogy Herr Hauptmann Roth csak 10 órakor lesz a hivatalában.

Szerencsémre a százados ur katonai pontossággal meg is jelent a mondott időben. Megmagyaráztam neki, hogy tervet változtatva a Rheinischer Hof helyett a Baseler Hof nevű hospicban szállottam meg, miután időközben meggyőződtem arról, hogy a hospicok rendkívüli tisztaságuk mellett igen olcsók is. Engedélyt kérek tehát arra, hogy a Rheinischer Hofba irányított postámat átvehessem.

A százados ur a fejét vakarja, majd kijelenti:

— Das ist eine sehr komplizierte Sache.

En esodálkozásomnak adok kifejezést, sőt egyenes kijelentem, hogy ez tulajdonképpen copf. Mert ha az eredetileg tervbe vett szállodában szálllok meg, ha a világ legnagyobb kénje volnék is, mégis akadály és minden külön engedély nélkül kaptam volna meg a postámat. A százados ur azonban makacsoskodik:

— Verordnung, Verordnung.

Végül is méltatlankodva kijelentem, hogy furesának találnám, hogy én, aki felsőbb jóváhagyással ép a magyar-német barátság megerősítése érdekében járom Németországot, ne tudjam megkapni a postámat, amelyre zsúr-